Р Е Ш Е Н И Е
№ 2198

гр. София, 02.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 33 състав,** в публично заседание на 05.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **6723** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по исковата молба на В. И. В. против Министерството на здравеопазването с искане да бъде осъден ответника да му заплати сумата от 15 000 лева за нанесени неимуществени вреди, ведно с лихвата върху тази сума от датата на завеждане на иска. В проведеното на 05.03.2013 г. съдебно заседание ищецът е уточнил, че исковата му претенция в размер на 15 000 лева, представлява обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в периода месец ноември 2000 г. до края на 2007 г., произтичащи от бездействието на ответника, изразяващо се в липса на предоставяне на информация за количеството въглероден диоксид и метан, които се отделят от сметището в кв. С. и за вредите, които тези вещества нанасят на човешкия организъм. Конкретизирано е, че неимуществените вреди се изразяват в болки и страдание и са свързани с влошаване на неговото здравословно състояние. Твърди, че, задължението на Министерството на здравеопазването за предоставяне на информация, произтича от задължението му за осигуряване на задължителна здравна защита по Наредба № 7/1992 г. на Министерството на здравеопазването за хигиенните изисквани за здравна защита на селищната среда. Моли съда да постанови решение, с което да уважи исковата молба по съображения, подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки.

Ответникът - Министерството на здравеопазването, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата

претенция по съображения, подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли исковата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Представителят на прокуратурата изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция. Моли съда да постанови решение, с което да уважи искането на ищеца, ведно с всички произтичащи от това законни последици.
Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото и прецени доводите на страните намира исковата молба за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От релевираните в исковата и допълнителните молби фактически обстоятелства, на които се основават предявения иск следва да се приеме, че в случая е налице хипотеза, при която се търси отговорност от Министерството на здравеопазването за вреди, причинени от административен орган при и по повод административна дейност, с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ.
За да възникне право на обезщетение, е необходимо ищеца да докаже наличието на следните кумулативни предпоставки: настъпила вреда в правната му сфера, която включва реално причинени вреди и/или пропуснати ползи; незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината; вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразното действие и/или бездействие и настъпилата вреда.
В случая предпоставките на чл. 1 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на Министерството на здравеопазването не са налице.
Исковата претенция се основава на твърдяното от В. И. В. бездействието на ответника, изразяващо се в липса на предоставяне на информация за количеството въглероден диоксид и метан, които се отделят от сметището в кв. С. и за вредите, които тези вещества нанасят на човешкия организъм, което задължение за ответника произтича от Наредба № 7/1992 г. на Министерството на здравеопазването за хигиенните изисквани за здравна защита на селищната среда.
Преценката за законосъобразността на бездействието на ответника, по силата на чл. 204, ал. 4 от АПК, следва да бъде извършена в настоящото съдебно производство.
Защитата срещу неоснователни бездействия по реда на чл. 256 от АПК касае случаите на неизвършване на фактически действия, които административния орган е длъжен да извърши по силата на закона.
В настоящия случай, ищецът твърди, че задължението на ответника за предоставяне на информация произтича от задължението му за задължителна здравна защита по Наредба № 7/1992 г. на Министерството на здравеопазването за хигиенните изисквани за здравна защита на селищната среда.
Наредба № 7 от 25.05.1992 г. за хигиенните изисквания за здравна защита на селищната среда, издадена от министъра на здравеопазването, е обн. ДВ бр. 46/1992 г. и е отменена ДВ бр. 38/17.05.2011 г. Следователно, същата е била в сила през целия претендиран от ищеца период. С нея се определят задължителните изисквания и норми за осигуряване на здравна защита на селищната среда и прилежащата й територия и редът за определяне на хигиенно-защитни зони. В съдържанието на Наредба № 7/1992 г. липсва установено задължение по отношение на Министерството на здравеопазването да предоставя информация за количеството въглероден диоксид и метан, които се отделят от сметището в кв. С. и за вредите, които тези вещества

нанасят на човешкия организъм. С оглед на това, неоснователни са твърденията на ищеца, че това задължение на ответника произтича именно от визирания подзаконов нормативен акт. Във връзка с така наведеното фактическо основание за заплащане на обезщетение следва да се отбележи, че по принцип задължението на един административен орган за предоставяне на информация не представлява законово вменено му задължение за извършване на фактически действия, а представлява задължение за административния орган да се произнесе по отправено до него искане за предоставяне на търсена информация с нарочен административен орган, с който да предостави исканата информация, в случаите, когато предоставянето й е установено със закон, респ. да откаже предоставянето й, когато за това съществуват обективно установените със закон пречки.

В подкрепа на изложеното следва да се има предвид, че редът за достъп до обществена информация е регламентиран в Закона за достъп до обществена информация. Разпоредбите на закона задължават задължените по закона субекти при отправено до тях искане за достъп до обществена информация да се произнасят с мотивирано решение, независимо дали искания достъп се предоставя или се отказва неговото предоставяне. Решението на задължените по закона субекти притежава белезите на административен акт.

С оглед първостепенната значимост на регулираните със Закона за опазване на околната среда /ЗООС/ обществени отношения и конституционно предвиденото право на здравословна и благоприятна среда, в съответствие с установените стандарти и нормативи, с глава II от ЗООС е регламентиран достъпа на всеки правен субект до наличната информация за околната среда. За предоставяне на информация за околната среда се прилага процедурата, предвидена в глава трета "Процедура за предоставяне на достъп до обществена информация" от Закона за достъп до обществена информация /Чл. 26, ал. 1 от ЗООС/. Следователно, достъпът до обществена информация свързана с околната среда, респ. отказът за предоставяне на такава информация, по закон отново следва да се осъществява с нарочен административен акт.

Изложеното дава основание да се направи извод за недопустимост на търсената от ищеца защита по чл. 256 от АПК, доколкото непредставянето от страна на административния орган на информация за количеството въглероден диоксид и метан, които се отделят от сметището в кв. С. и за вредите, които тези вещества нанасят на човешкия организъм не представлява неоснователно фактическо бездействие. Отказите на овластените от закон субекти на достъпа до обществена информация по същността си представляват административни актове, а не неправомерни бездействия на административен орган. Отмяната на тези административни актове, съгласно чл. 204, ал. 1 от АПК, е предпоставка за допустимост на иска за обезщетение. В настоящия случай от страна на ищеца не са наведени твърдения, респ. не са представени доказателства за отмяна на актовете на Министерството на здравеопазването, постановени по отправените от него запитвания за достъп до търсената информация. Под същия правен режим попада и непроизнасянето на административния орган в определения от закона срок, тъй като мълчаливия отказ по чл. 58 от АПК е приравнен на изричния отказ.

По делото не се установи и наличието на следващата предпоставка на чл. 1 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на Министерството на здравеопазването, а именно: настъпване на вреда. В исковата молба и в последващите молби-уточнения вредите са

квалифицирани от ищеца като неимуществени, изразяващи се в болка и страдание, настъпили в резултат на влошаване на здравословното му състояние. Като доказателство в тази насока е изслушано заключение от съдебно-медицинска експертиза, която като неоспорено от страните следва да бъде кредитирано изцяло. Въз основа на приетата по делото медицинска документация вещото лице е заключило, че установените заболявания на ищеца са с генетичен произход и не могат да се придобият в резултат на вредното въздействие на токсичните вещества у възрастен. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че не е налице пряка причинно-следствена връзка между твърдяното увреждане и качеството на околната среда. Още по-малко наличие на такава пряка причинно-следствена връзка е налице между твърдяното от ищеца бездействие на ответника, изразяващо се непредставяне на информация за количеството въглероден диоксид и метан, които се отделят от сметището в кв. С. и за вредите, които тези вещества нанасят на човешкия организъм и претърпените от него неимуществени вреди.

С оглед на изложените мотиви настоящият съдебен състав намира, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на Министерството на здравеопазването по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, поради което

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на В. И. В. против Министерството на здравеопазването.

ОСЪЖДА В. И. В. да заплати на Министерството на здравеопазването разноски по делото в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: